

Arrest

nr. 54 968 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 15 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, dient op 24 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij vult deze aanvraag aan met brieven van 23 juni 2010 en van 30 juni 2010.

Op 9 juli 2010 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

*“nationaliteit: Myanmar (Unie van)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene stelt dat het enige identiteitsdocument dat verzoeker bezat werd ingehouden door het CGVS tijdens de asielprocedure en nooit werd teruggegeven. Dit staat hij met een document van het CGVS waarop de afgifte en teruggave van documenten werd geïventariseerd. Hoewel uit dit document blijkt dat het document dat door betrokkene voorgelegd werd, namelijk het Rohingya Refugee Family Book, niet werd teruggegeven door het CGVS, kan verzoeker zijn identiteit onmogelijk bewijzen aan de hand van dit Rohingya Refugee Family Book (No. 39944). Betrokkene legt eveneens een kopie van dit stuk voor bij deze aanvraag 9bis teneinde zijn identiteit te bewijzen.

Uit de beslissing van het CGVS dd. 08.03.2005 blijkt immers dat zij ernstige twijfels hadden over de echtheid van het voorgelegde document. Zo vermeldt het CGVS in de beslissing “Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Rhingya afkomst. Het Refugee boekje dat u voorlegt is immers vervalst. Uw boekje werd voorgelegd aan een expert. Uit deze analyse blijkt dat de geboortedatum van M. U. gewijzigd werd (waarschijnlijk van 1989 naar 1981). Dit blijkt ook uit de volgorde van de geboortedata van de kinderen, waar de continuïteit gebroken wordt door uw geboortedatum in 1981 ...” CGVS stelt verder dat; “Uw beweerde Rohingyaafkomst wordt verder ontkracht doordat u verschillende zaken uit het dagdagelijkse leven van de Rohingya verkeerd benoemt.” Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Bovendien kon het Rohingya Refugee Family Book sowieso niet beschouwd worden als zijnde een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.

Verzoeker stelt verder dat hij een kopij van zijn identiteitsdocument trachtte te ontvangen uit zijn thuisland. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Bij de actualisatie van de 9bis-aanvraag dd. 23.06.2010 beweert betrokkene verder dat de ambassade geen hulp wilde/kon bieden bij het verkrijgen van identiteitsdocumenten. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor dat hij zich persoonlijk tot de juiste ambassade heeft gewend.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente - in het kader van een asielaanvraag - op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De overige door betrokkene voorgelegde stukken met name een arbeidskaart C, de zogeheten verklaringen van een derde ten aanzien van de identiteit van de verzoeker door middel van een politieverhoor en een Rohingya Solidarity Organisation Membership Card kunnen niet door onze

diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wat betreft de zogeheten verklaringen van een derde ten aanzien van de identiteit van de verzoeker door middel van een politieverhoor, merken we op dat het voorgelegde document d.d. 08.01.2007 feitelijk een verhoor van mijnheer M. U. zelf betreft en dat hij verklaringen aflegt aangaande de identiteit van een andere persoon.

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 20.11.2008.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.11.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken."

Op 15 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/07/2010, wordt aan U., M. (M) geboren te (...) (Myanmar (Unie van), op (...), van MYANMAR (UNIE VAN) nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 15.11.2010 het grondgebied van België te, verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederlands Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 20.11.2008.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.11.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land..."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vordert verzoeker naast de nietigverklaring *“Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. met bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond is, het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd *“Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. met bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond is, het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij een aanvullend administratief dossier heeft neergelegd op 14 januari 2011. De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting hiertegen geen bezwaar te hebben.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaart ondanks het feit dat verzoekende partij het noodzakelijke identiteitsdocument bij zijn aanvraag voegde.

Terwijl artikel 9bis voorziet dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt, een ontvankelijke regularisatieaanvraag kan formuleren.

Zodat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Toelichting:

In zijn verzoekschrift tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vr.W. wijst verzoekende partij uitdrukkelijk op het identiteitsdocument dat bij de aanvraag werd gevoegd.

Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de aanvraag niet vergezeld ging van de nodige identiteitsdocumenten of dat het gevoegde document niet als zijnde een identiteitsdocument kon worden aanvaard.

In casu voegde verzoekende partij als bewijs van zijn identiteit immers een kopie van zijn 'Rohingya Refugee Family Book' en van zijn 'Rohingya Solidarity Organization Membership Card'.

In tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid beweert in de bestreden beslissing, betreft het voorgelegde identiteitsdocument geen vervalsing maar een kopie van het origineel.

Het was voor verzoekende partij overigens niet mogelijk een ander identiteitsdocument voor te leggen, doch het voorgelegde document betreft wel degelijk een officieel document, waaruit de identiteit van verzoekende partij ontegensprekelijk blijkt. Bovendien werd dit attest voorzien van een foto, zodat het zonder probleem mogelijk was om verzoekende partij te identificeren.

Verder is het zo dat verzoekende partij al geruime tijd al het mogelijke doet om een paspoort te bekomen via de ambassade, doch nog steeds zonder succes. Hij dacht zijn paspoort reeds enkele weken geleden te kunnen gaan afhalen, maar op heden is de procedure aldaar nog steeds niet afgerond. Hieruit blijkt nogmaals dat het helemaal niet zo evident is om een paspoort van Myanmar te bekomen.

Het is met andere woorden duidelijk dat verzoekende partij al het mogelijk heeft gedaan om een identiteitskaart trachten te bekomen en het voor hem op heden onmogelijk is om een ander identiteitsbewijs voor te leggen dan datgene dat hij al voorlegde.

Verwerende partij kon dus niet rechtmatig overgaan tot onontvankelijkheidsverklaring en het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de aanvraag volledig conform artikel 9bis Vr.W. gebeurde.

Door de aanvraag toch onontvankelijk te verklaren schond verwerende partij artikel 9bis Vr.W.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing zich baseerde op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 8 maart 2005 om te concluderen dat het Refugee-boekje vervalst werd, een beslissing die zowel door de Vaste Beroepscommissie als de Raad van State werd bevestigd. Prima facie mag desgevallend geoordeeld worden dat deze conclusie correct is. Bovendien kan verzoekende partij zijn stelling geenszins onderbouwen. De loutere stelling dat het stuk weldegelijk een officieel document is kan de motivering van de bestreden beslissing niet doen wankelen.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing terecht dat dit boekje sowieso onvoldoende zou geweest zijn ter staving van verzoekers identiteit. Punt II C 1-b van de omzendbrief d.d. 21 juni 2007 stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken, quod non in casu.

Tot slot blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om een identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel stuk voor van zijn beweerde inspanningen bij de Ambassade.

Om die redenen is verzoekers kritiek niet dienstig en is het eerste middel ongegrond.”

3.1.3. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag en aanvullingen om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden betreffende de vereiste de identiteit van verzoeker te bewijzen, enkel verwezen wordt naar het overgemaakte "*Rohingya Refugee Family Book*" en naar de "*Rohingya Solidarity Organization Membership Card*". Wat deze stukken betreft stelt de bestreden beslissing:

"De advocaat van betrokkene stelt dat het enige identiteitsdocument dat verzoeker bezat werd ingehouden door het CGVS tijdens de asielprocedure en nooit werd teruggegeven. Dit staat hij met een document van het CGVS waarop de afgifte en teruggave van documenten werd geïnventariseerd. Hoewel uit dit document blijkt dat het document dat door betrokkene voorgelegd werd, namelijk het Rohingya Refugee Family Book, niet werd teruggegeven door het CGVS, kan verzoeker zijn identiteit onmogelijk bewijzen aan de hand van dit Rohingya Refugee Family Book (No. 39944). Betrokkene legt eveneens een kopie van dit stuk voor bij deze aanvraag 9bis teneinde zijn identiteit te bewijzen.

Uit de beslissing van het CGVS dd. 08.03.2005 blijkt immers dat zij ernstige twijfels hadden over de echtheid van het voorgelegde document. Zo vermeldt het CGVS in de beslissing "Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Rhingya afkomst. Het Refugee boekje dat u voorlegt is immers vervalst. Uw boekje werd voorgelegd aan een expert. Uit deze analyse blijkt dat de geboortedatum van M. U. gewijzigd werd (waarschijnlijk van 1989 naar 1981). Dit blijkt ook uit de volgorde van de geboortedata van de kinderen, waar de continuïteit gebroken wordt door uw geboortedatum in 1981 ..." CGVS stelt verder dat; "Uw beweerde Rohingyaafkomst wordt verder ontkracht doordat u verschillende zaken uit het dagdagelijkse leven van de Rohingya verkeerd benoemt." Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Bovendien kon het Rohingya Refugee Family Book sowieso niet beschouwd worden als zijnde een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken."

Verder stelt verzoeker in zijn aanvraag en aanvullingen dat hij in de onmogelijkheid verkeert een identiteitsdocument bij te brengen omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze heeft ingehouden; bedoeld wordt het "*Rohingya Refugee Family Book*". Verder verklaart hij in de onmogelijkheid te verkeren documenten te ontvangen uit zijn thuisland en dat de ambassade geen hulp wou of kon verlenen en verwijst hij naar buitengewone omstandigheden en naar elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Er werd evenwel geen begin van bewijs aangebracht betreffende elementen die aantonen dat verzoeker in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te verwerven in België en hij legde geen afschrift neer van zijn nationaal paspoort of zijn identiteitskaart.

De bestreden beslissing stelt: *"Verzoeker stelt verder dat hij een kopij van zijn identiteitsdocument trachtte te ontvangen uit zijn thuisland. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bij de actualisatie van de 9bis-aanvraag dd. 23.06.2010 beweert betrokkene verder dat de ambassade geen hulp wilde/kon bieden bij het verkrijgen van identiteitsdocumenten. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor dat hij zich persoonlijk tot de juiste ambassade heeft gewend."*

Verzoeker weerlegt dit niet terwijl van de aanvrager mag verwacht worden dat hij voorgehouden gedane inspanningen met een begin van bewijs aantoonst.

Waar verzoeker voorhoudt dat het "*Rohingya Refugee Family Book*" en de "*Rohingya Solidarity Organization Membership Card*" een identiteitskaart moeten vervangen en zijn identiteit voldoende bewijzen kan deze redenering niet gevolgd worden. De bestreden beslissing stelt:

"De advocaat van betrokkene stelt dat het enige identiteitsdocument dat verzoeker bezat werd ingehouden door het CGVS tijdens de asielprocedure en nooit werd teruggegeven. Dit staat hij met een document van het CGVS waarop de afgifte en teruggave van documenten werd geïnventariseerd. Hoewel uit dit document blijkt dat het document dat door betrokkene voorgelegd werd, namelijk het Rohingya Refugee Family Book, niet werd teruggegeven door het CGVS, kan verzoeker zijn identiteit onmogelijk bewijzen aan de hand van dit Rohingya Refugee Family Book (No. 39944). Betrokkene legt eveneens een kopie van dit stuk voor bij deze aanvraag 9bis teneinde zijn identiteit te bewijzen.

Uit de beslissing van het CGVS dd. 08.03.2005 blijkt immers dat zij ernstige twijfels hadden over de echtheid van het voorgelegde document. Zo vermeldt het CGVS in de beslissing "Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Rohingya afkomst. Het Refugee boekje dat u voorlegt is immers vervalst. Uw boekje werd voorgelegd aan een expert. Uit deze analyse blijkt dat de geboortedatum van Masi Ullah gewijzigd werd (waarschijnlijk van 1989 naar 1981). Dit blijkt ook uit de volgorde van de geboortedata van de kinderen, waar de continuïteit gebroken wordt door uw geboortedatum in 1981 ..." CGVS stelt verder dat; "Uw beweerde Rohingya afkomst wordt verder ontkracht doordat u verschillende zaken uit het dagdagelijkse leven van de Rohingya verkeerd benoemt." Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Bovendien kon het Rohingya Refugee Family Book sowieso niet beschouwd worden als zijnde een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken."

Deze redenering vindt steun in het administratief dossier en is geenszins kennelijk onredelijk. Wel integendeel: verzoeker tekende tegen kwestieuze beslissing beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die het beroep afwees in haar beslissing van 28 maart 2006 en daarbij de valsheid van het document bevestigde. Vervolgens tekende verzoeker beroep aan bij de Raad van State ter gelegenheid waarvan hij de niet-authenticiteit betwistte (zie ook auditeursverslag bij arrest nr 172.569 van 21 juni 2007 van de Raad van State). Waar verzoeker beweert dat hij slechts een kopie heeft voorgelegd van het origineel en geen vervalsing, merkt de Raad op dat hij in zijn aanvulling van 23 juni 2009 stelde dat het identiteits-bewijs in handen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebleven enerzijds en anderzijds uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat het om een "Rohingya Refugee Family Book" gaat. Verzoeker weerlegt de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zodat redelijkerwijze de kopie van het "Rohingya Refugee Family Book" niet als voldoende identiteitsbewijs kan aanzien worden. Het gegeven dat er een foto op het document staat doet hieraan geen afbreuk. Het bewijs van een lidmaatschap kan evenmin als officieel bewijs van de identiteit gelden. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Aangezien de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en de aanvullingen niet voldeden aan een van de ontvankelijkheidsvereisten, bestond er geen verplichting om over te gaan tot een onderzoek van de eventuele elementen die verzoeker naar voor bracht om zijn machtiging tot verblijf te staven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: "SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING."

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij geen bewijs toevoegde aan zijn aanvraag dat als zijnde een identiteitsdocument kan worden aanvaard en dat de aanvraag noch van een identiteitsdocument, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is.

Zoals gemotiveerd supra is zulks onjuist: verzoekende partij voldeed perfect aan de voorwaarden van artikel 9bis want voegde een kopie van zijn 'Rohingya Refugee Family Book' en van zijn 'Rohingya Solidarity Organization Membership Card' bij zijn aanvraag. Voorts voegde hij eraan toe dat hij het nodige deed om een paspoort aan te vragen via de ambassade, pogingen die tot op heden echter zonder succes zijn gebleven, hetgeen duidelijk aangeeft dat het bekomen van een paspoort voor verzoekende partij niet zo evident is.

In casu ging het bovendien - in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert - niet om een vervalsing van zijn identiteitskaart, doch wel om een eenvoudige kopie van het origineel. De identiteit van verzoekende partij staat dan ook vast.

De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet afdoende aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.¹

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men het voorgelegde document foutief heeft beoordeeld en manifest in strijd met artikel 9bis motiveert.

Zulks impliceert dat het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond. “.

3.2.2. De verwerende partij merkt op:

“Verzoeker ontwikkelt enerzijds dezelfde inhoudelijke kritiek als in het eerste middel en voegt er anderzijds aan toe dat het bestuur dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. Dit zou niet gebeurd zijn, zodat zich een gebrekkige motivering zou hebben gemanifesteerd.

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de weerlegging van verzoekers kritiek in het eerste middel en voegt eraan toe dat al deze motieven op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing. Verzoeker toont desgevallend geen schending aan van voormelde wetsbepalingen:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet ten laste is van haar minderjarig Belgisch kleinkind en daarom niet kan genieten van het recht op vestiging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwij ze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht” (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In essentie herhaalt verzoeker de grieven uiteengezet en besproken in het eerste middel waarnaar de Raad verwijst. Aldus werd reeds geoordeeld dat verzoekers redenering niet kan gevolgd worden waar hij stelt: *“Zoals gemotiveerd supra is zulks onjuist: verzoekende partij voldeed perfect aan de voorwaarden van artikel 9bis want voegde een kopie van zijn 'Rohingya Refugee Family Book' en van zijn 'Rohingya Solidarity Organization Membership Card' bij zijn aanvraag. Voorts voegde hij eraan toe dat hij het nodige deed om een paspoort aan te vragen via de ambassade, pogingen die tot op heden echter zonder succes zijn gebleven, hetgeen duidelijk aangeeft dat het bekomen van een paspoort voor verzoekende partij niet zo evident is. In casu ging het bovendien - in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert - niet om een vervalsing van zijn identiteitskaart, doch wel om een eenvoudige kopie van het origineel. De identiteit van verzoekende partij staat dan ook vast.”*

Gelet op de bespreking van het eerste middel maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Waar verzoeker in het kopje van het tweede middel aanvoert dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957). Voorts laat verzoeker na op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze hij meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn nu is vastgesteld dat de motiveringsplicht niet is geschonden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde - mogelijke - documenten neerlegde, waaronder een kopie van zijn 'Rohingya Refugee Family Book' en van zijn 'Rohingya Solidarity Organization Membership Card', en hij de nodige inspanningen deed om via de ambassade een paspoort te bekomen, terwijl toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds december 2003 in België (reeds bijna 7 jaar intussen) en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving: hij heeft zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt, spreekt intussen reeds behoorlijk Nederlands en doet zijn uiterste best om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak is verzoekende partij een deel van

onze samenleving geworden, o.m. door zijn actieve rol in de kerkgemeenschap en frequente contacten met Belgische vrienden en burens. Hij is bovendien zeer gemotiveerd om - van zodra dit hem wordt toegestaan - te werken en op die manier bij te dragen aan onze maatschappij. Kortom, hij zou in aanmerking komen voor regularisatie en diende daarenboven een ontvankelijke aanvraag - mét bewijs van zijn identiteit - in.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van de argumentering dat het door verzoekende partij voorgelegde stuk niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, meer nog dat het om een vervalsing zou gaan.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist te zijn. In casu ging het wel degelijk om een officieel document op basis waarvan de identiteit van verzoekende partij werd aangetoond.

In casu voegde verzoekende partij als bewijs van zijn identiteit immers een kopie van zijn 'Rohingya Refugee Family Book' en van zijn 'Rohingya Solidarity Organization Membership Card'.

Het was voor hem echter niet mogelijk een ander identiteitsdocument voor te leggen, doch het voorgelegde document betreft wel degelijk een officieel document - en geen vervalsing -, waaruit de identiteit van verzoekende partij ontegensprekelijk blijkt. Bovendien werd dit attest voorzien van een foto, zodat het zonder probleem mogelijk was om verzoekende partij te identificeren.

Verzoekende partij wenst er bovendien aan toe te voegen dat hij al geruime tijd de nodige inspanningen levert tot het bekomen van een paspoort via de ambassade van Myanmar. Op heden heeft hij dit echter nog niet mogen ontvangen en is de procedure aldaar nog steeds lopende.

Dit om aan te tonen dat het lang niet zo evident of eenvoudig is om een paspoort van Myanmar te bekomen. Verzoekende partij verkeert met andere woorden op heden in de onmogelijkheid om een ander identiteitsdocument voor te leggen dan datgene dat hij reeds bij zijn aanvraag (en actualisering) voegde. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het document - én de concrete situatie van verzoekende partij - enigszins naar redelijkheid had beoordeeld, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren en aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof. Ook dit middel is derhalve gegrond."

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker ontwikkelt opnieuw enerzijds dezelfde kritiek als in voorgaande middelen en voegt er anderzijds zijn integratie-inspanningen aan toe.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers integratie-inspanningen geen afbreuk doen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 9bis van de wet van 15 december 1980:

Art. 9bis

(...)

Uit voorgaande is reeds afdoende gebleken dat verzoeker evenmin aantoonde zich in de onmogelijkheid te bevinden een identiteitsdocument voor te leggen.

Bovendien wordt verzoeker geacht de Belgische Staat te hebben misleid door een vervalst identiteitsstuk, zodat het beginsel "fraus omnia corrumpit" van toepassing is.

Het derde middel is ongegrond."

3.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad er de verzoekende partij op dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende middelen die de Raad herneemt, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. De door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn integratie raken de gegrondheidselementen van de zaak die de verwerende partij niet diende te onderzoeken eens zij vaststelde dat niet aan één der

ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan. De Raad verwijst naar de bespreking van de vorige middelen.

3.4. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere grieven aanhaalt, ook niet in de repliekmemoire en ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN